

СДЕЛКАТА
(Off-Campus 1)

Copyright © 2015. THE DEAL by Elle Kennedy

The moral rights of the author have been asserted.

© Цветана Генчева, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2021

ISBN: 978-954-28-3433-5

СДЕЛКАТА

ЕЛ КЕНЕДИ

Превод от английски:
Цветана Генчева

1

Хана

Той не знае, че съществувам.

За милионен път през последните четиресет и пет минути поглеждам тайно към Джъстин Кол и той е толкова красив, че гърлото ми се стяга. Май трябва да измисля друго прилагателно – приятелите ми подчертават, че мъжете не обичат да ги наричат *красиви*.

Само че, мили боже, няма друг начин да опиша грубоватите му черти и дълбоки кафяви очи. Днес е с бейзболна шапка, но аз знам какво има под нея: гъста, тъмна коса, която е копринена, когато я докоснеш, и ти се иска да прокараш пръсти през нея.

През петте години след изнасилването сърцето ми е препускало единствено заради двама.

Първият ме заряза.

Този просто не ме забелязва.

На подиума в залата за лекции професор Толбърт изнася речта, която вече наричаме Речта на разочарованието. Третата е от шест седмици насам.

Каква невероятна изненада, седемдесет процента от класа са изкарали три плюс или дори по-малко на контролното.

Аз ли? Аз съм върхът. Няма да е лъжа, ако кажа, че голямата червена шестица, оградена в кръг най-горе на контролното, ме шокира напълно. Аз просто бях нахвърляла безкраен поток от глупости, докато се опитвах да попълня всичко.

Философската етика трябваше да бъде просто песен. Преподавателят ни засипваше с безмозъчни тестове с избор между няколко отговора и финален „изпит“ с лично есе, което поставяше морална дилема, и въпросът бе как ще реагирате.

Ето че две седмици преди началото на семестъра професор Лейн почина от инфаркт. Чух, че чистачката му го открила на пода на банята – гол. Горкичкият.

За щастие (да, това е чиста проба сарказъм), Памела Толбърт на бърза ръка пое часовете на Лейн. Тя е нова в университета „Брайър“ и е от преподавателите, които искат да установят връзки и да „събудят интерес“ към материала. Ако това беше филм, тя щеше да е младата, амбициозна учителка, която пристига в централно училище, вдъхновява неудачниците и най-неочаквано всички оставят калашниците, грабват моливите и финалните надписи накрая издават как до един влизат в „Харвард“ или някоя подобна дивотия. Хилъри Суонк на мига получава „Оскар“.

Само че това не е филм, което означава единствено че Толбърт успя да събуди омраза у студентите си. Тя пък не е в състояние да си обясни защо никой не може да избухта предмета ѝ.

Ще ви издам една тайна – цялата работа е, защото тя задава въпроси, по които можеш да напишеш скапана дисертация.

– Готова съм да предложа поправителен изпит на всички, които са се провалили или са получили три минус или по-малко. – Толбърт бърчи нос, сякаш не разбира защо е нужно подобно нещо.

Думата, която тя току-що използва – *готова*? Да, бе, как ли пък не. Чух, че цял куп студенти са се оплакали на съветниците си от нея, и подозирам, че от администрацията са я принудили да даде възможност на всички за поправителен. Не говори добре за „Брайър“, след като повече от половината студенти от даден курс се дънят особено когато не става

въпрос единствено за загубеняците. Отличници като Нел, която се цупи до мен, също са скапали контролното.

– За онези от вас, които решат да направят ново контролно, крайната оценка ще бъде средно аритметично от двете оценки. Ако втория път се справите по-зле, остава първата оценка – довършва обясненията си Толбърт.

– Не мога да повярвам, че си изкарала шестлица – прошепва Нел.

Струва ми се толкова разстроена, че ме бодва съжаление. Двете с нея нито сме близки приятелки, нито нищо, но седим една до друга още от септември, така че се опознахме. Тя се кани да учи медицина и знам, че е от семейство, което има забележителни постижения, и близките ѝ сигурно ще я нарежат като кисела краставица, ако разберат за контролното.

– И аз не мога да повярвам – прошепвам. – Сериозно. Прочети отговорите ми. Те са просто нахвърляни безсмислици.

– Може ли наистина? – Сега вече ми се струва нетърпелива. – Много ми е любопитно да разбере какво Тиранката приема за отговор за шестлица.

– Довечера ще сканирам и ще ти пусна копие по мейла.

В мига, в който Толбърт ни освобождава, залата за лекции ехти с шумове, които издават, че всички искат да се разкарат час по-скоро. Затварят се лаптопи, пъхат се тетрадки в раниците, студентите се измъкват от местата си.

Джъстин Кол се задържа близо до вратата, за да поговори с някого, и аз насочвам поглед към него като ракета към целта. Красавец е.

Споменах ли вече колко е красив?

Дланите ми овлажняват, докато опипвам с поглед мъжествения профил. Нов е в „Брайър“, не знам от кой колеж се е прехвърлил и макар бързо да се превърна в звезда във футболния отбор, той не е като останалите атлети в училището. Не се перчи из двора със самодоволна усмивка, сякаш

е божи дар, наградил ново момиче всеки ден. Виждала съм го да се смее и шегува със съотборниците си, но той има определено интелигентно излъчване, което ме кара да мисля, че това са скрити, дълбоки води за него. Тъкмо затова ми се иска още по-отчаяно да го опозная.

Обикновено не си падам по спортните типове, но у този има нещо, което направо ме размеква.

– Пак зяпаш.

Шеговитият глас на Нел ме кара да се изчервя. Неведнъж ме е хващала да точа лиги по Джъстин, и тя е от малкото хора, пред които съм признала за увлечението си.

Съквартирантката ми Али също знае, докато останалите ми приятели? Как ли пък не. Повечето завършват музика или драматично изкуство, така че сме от компанията на артистичните личности. Или може би експресивните. Като изключим Али, която ту започва, ту приключва връзка с момче от едно братство още от първата година, приятелите ми се кефят, като презират елита на „Брайър“. Обикновено не се включвам (все си мисля, че клюките са под нивото ми), но... нека да сме честни. Повечето от популярните хлапета са свършени отрепки.

Например Гарет Греъм, другата звезда в този клас. Този пич се размотава така, сякаш притежава всичко тук. Може и да е тъй. Достатъчно е да щракне с пръсти и поредната навита така се лепва за него. Или пък скача в скута му. Или навира език в гърлото му.

Днес обаче той изобщо не прилича на Великото готинно парче в кампуса. Почти всички са излезли, включително Толбърт, докато Гарет е все още на мястото си, отпуснал юмруци отстрани на брошурката.

Изглежда, и той се е провалил, но не изпитвам съчувствие към него. „Брайър“ е известен с две неща – хокей и футбол, което не е изненадващо, при положение че Масачузетс е дом и на „Пейтриътс“, и на „Бруинс“. Атлетите, които играят

за „Брайър“, почти винаги свършват сред професионалистите и през годините тук всичко им се поднася на сребърен поднос – включително оценките.

Така че да, може и да съм малко отмъстителна, но ми е кеф, че Толбърт, освен останалите, е скъсала капитана на хокейния отбор, извоювал толкова победи.

– Да си вземем по нещо от „Кофи Хът“? – предлага Нел, докато си прибира учебниците.

– Не мога. След дващест минути имам репетиция. – Ставам, но не тръгвам след нея към вратата. – Ти върви. Аз трябва да проверя програмата. Не помня кога ми е следващата консултация.

Поредният „кяр“ от часовете на Толбърт – освен ежеседмичната лекция, сме принудени да ходим на трийсетминутни консултации всяка седмица. Хубавото е, че ги води асистентката Дейна, а тя притежава всички качества, които липсват на Толбърт. Като например чувство за хумор.

– Добре – отвърща Нел. – До после.

– Чао – провиквам се след нея.

Когато чува гласа ми, Джъстин спира на вратата и обръща глава.

Олеле, боже мили.

Не успявам да овладее топлината, която нахлува в бузите ми. За пръв път погледите ни се срещат и аз не знам как да откликна. Здравсти ли да кажа? Да помахам ли с ръка? Може би да се усмихна?

Накрая решавам да кимна за поздрав. *Точно така*. Хладно, небрежно, както приляга на опитна колежанка.

Сърцето ми прескача, когато тъглчето на устата му се вдига в разсеяна усмивка. Той също кима, а след това излиза.

Зяпвам празната врата. Пулсът ми препуска в галоп, защото *леле, боже!* След като шест седмици дишаме същия въздух в заддушната зала, той най-сетне ме забеляза.

Как само ми се иска да имах достатъчно смелост, за да хукна след него! Може би да му предложи да пием по кафе.

Или пък да похапнем заедно на обяд. Или пък брънч – чакай малко, хората на нашата възраст *ходят* ли на брънч?

Само че аз съм страхливка. Да, бързлива съм като заек. Изпитвам ужас, че той може да каже не, но още повече ме е шубе, че ще каже *да*. Беше хубаво, когато започнах колежа. Проблемите ми бяха останали зад мен, бях свалила гарда. Бях готова отново да ходя по срещи и ходех. Излизах с няколко момчета, но като изключим бившия ми, Девън, нито един от тях не караше тялото ми да тръпне като Джъстин Кол и това направо ме побърква.

Малки крачици.

Точно така. Малки крачици. Това бе любимият съвет на терапевтката ми и не мога да отрека, че въпросната стратегия много ми помогна. Съсредоточи се над малките победи, така ме съветваше Каръл.

Така че... днешната победа... кимнах на Джъстин и той ми се усмихна. На следващия час може би аз ще му се усмихна. А по-следващия може да донесе кафе, обяд или брънч.

Поемам си дъх, докато слизам по стълбите, радвам се на победата, макар да е съвсем малка.

Малки крачици.

*

Гарет

Провалих се.

Провалих се, мама му стара!

Цели петнайсет години Тимъти Лейн е раздавал шестици като ментови бонбони. Какво обаче става в годината, когато аз съм в часовете му? Сърцето на Лейн спира да тиктака и ми натрисат Памела Толбърт.

Всичко е официално. Тази жена е заклетият ми враг. Само като видя романтичния ѝ почерк – който изпълва вся-

ко свободно местенце в контролното ми – ми се иска да се превърна в Невероятния Хълк, да се нахвърля на книжката и да я накъсам.

Почти по всички други предмети имам шестици, но сега съм се обзавел с двойка по философска етика. В комплект с тройката по испанска история, средният ми успех падна главоломно.

За да играя хокей, ми трябва по-висок успех.

Обикновено нямам проблем да съм с висок общ успех. Независимо от онова, което мислят повечето, аз не съм някое тъпо спортистче. Но истината е, че нямам нищо против да ги оставя да си мислят така. Най-вече жените. Те май се кефят, че могат да изучат огромния мускулест пещерняк, който става само за едно нещо, но тъй като не си търся сериозна връзка, случайните забивки с разни кифли, които искат само оная ми работа, ме устройва напълно. Дава ми повече време да се съсредоточа над хокея.

Само че край на хокея, ако не си вдигна успеха. Кое му е най-лошото на „Брайър“? Деканът ни настоява за отлични постижения – и в учението, и в спорта. Други колежи проявяват повече снизходителност към атлетите. В „Брайър“ обаче толерантността клони към нула.

Тези скапанячка Толбърт. Когато разговарях с нея преди часа и я помолих за допълнителни точки, тя отговори с типичния си носов говор да ходя на консултации и да посещавам работната група. Вече ходя и на двете. Така че, ако не наема някой зубър, който да си сложи моя маска и да ми изкара контролното... яко съм прецакан.

Разочарованието ми избликва като високо пъшкане и с периферното си зрение забелязвам, че някой трепва от изненада.

Стръскам се и аз, защото си мислех, че съм сам, докато се тръскам и жалвам. Само че момичето, което седи на

задния ред, се е обърнало и се е отправило към бюрото на Толбърт.

Манди ли беше?

Май Марти.

Не мога да си спомня името ѝ. Сигурно защото така и не си направих труд да попитам как се казва. Но пък е готина. Много по-готина, отколкото съм си давал сметка. Красиво лице, тъмна коса, страхотно тяло – мамка му, как е възможно да не съм забелязала това тяло преди?

Сега обаче забелязвам. Тесни дънки са прилепнали към закръглено, вирнато дупе, което пици: „Стисни ме“, а пуловерът ѝ с шпиц деколте подчертава много впечатляващ балкон. Нямам време да се възхищавам на тези примамливи визуални клопки, защото тя ме хваща, че я зяпам, и се цупи.

– Всичко наред ли е? – пита и ме поглежда многозначително.

Измърморвам нещо под мустак. В момента не съм в настроение да говоря с когото и да било.

Едната ѝ тъмна вежда се извива.

– Извинявай, това на английски ли беше?

Смачквам контролното и изтласквам стола назад.

– Казах, че всичко е наред.

– Добре. – Тя свива рамене и продължава да слиза надолу по стълбите.

Посяга към клипборда, на който е графикът на консултациите ни. Намятам се с якето от хоккейния отбор на „Брайър“, след това натъпквам жалкото контролно в раницата и дърпам ципа.

Тъмнокосото момиче се насочва отново към пътеката. Мона ли беше? Моли? М-то ми се струва точно, но останалото е истинска мистерия. Тя стиска контролното си в ръка, но аз не надничам, защото предполагам, че и тя е скъсана като всички останали.

Оставям я да мине, преди да изляза на пътеката. Сигурно джентълменът в мен се обажда, но не е това. Просто искам да огледам отново задничето ѝ, защото е адски сексапилно и след като вече го забелязах, нямам нищо против да го позяпам отново. Следвам я към изхода и неочаквано осъзнавам колко е мъничка – на едно стъпало съм под нея, а виждам над главата ѝ.

Тъкмо стигаме до вратата, когато тя се спъва в нищото и книгите, които стиска, се пръсват по земята.

– По дяволите. Толкова съм непохватна.

Тя се отпуска на колене, аз след нея, защото макар да казах нещо друго преди малко, мога да се държа като джентълмен, когато искам, а в случая благородството изисква да ѝ събера учебниците.

– Няма нужда. Всичко е наред – настоява тя.

Ръката ми обаче вече е върху контролното и аз оставам с отворена уста, когато виждам оценката ѝ.

– Мама му стара! Имаш шестица, а? – питам.

Тя се усмихва пренебрежително.

– Да, знам. А мислех, че съм се провалила.

– Леле, боже. – Имам чувството, че съм се натъкнал на скапания Стивън Хокинг и той е поднесъл тайните на Вселената под носа ми. – Може ли да ти прочета отговорите?

Тя отново извива вежди.

– Доста нахално от твоя страна, не мислиш ли? Двамата с теб дори не се познаваме.

Извивам очи.

– Сладурче, не те карам да се съблечеш. Просто искам да ти погледна контролното.

– Сладурче ли? Сбогом, нахалнико, здрасти, самонадеянико.

– Госпожице ли предпочиташ да ти казвам? Може би госпожо? Бих се обърнал към теб по име, но не го знам.

– Че как ще го знаеш. – Тя въздиша. – Казвам се Хана. – След това млъква многозначително. – *Гарет.*

Добре де, пообърках се с това М.

Не пропускам начина, по който набляга на името ми, сякаш казва: „Ха! Аз пък знам твоето, скапаняко!“

Тя си събира останалите книги и се изправя, но аз не ѝ подавам контролното. Скачам и започвам да го разлиствам. Докато преглеждам отговорите ѝ, настроението ми съвсем се скапва, защото, ако Толбърт иска подобен анализ, аз съм яко прецакан. Има причина да съм отличник по история, за бога – аз съм добър във фактите. Черно и бяло. Това се е случило с някого си еди-кога си и това е резултатът.

Отговорите на Хана са съсредоточени над теоретични простотии и как философите биха отговорили на различни морални дилеми.

– Благодаря. – Подавам ѝ книгката, след това пъхам палци в гайките за колан на дънките. – Слушай. Ти би ли... какво ще кажеш... – Свивам рамене. – Нали се сещаш...

Тя свива устни, сякаш се опитва да не прихне.

– Всъщност *не* знам.

Изпускам сдържания дъх.

– Ще ми даваш ли частни уроци?

Зелените ѝ очи – най-тъмният оттенък на зелено, който съм виждал, обрамчени от гъсти черни мигли – се променят от изненадани към скептични в рамките на броени секунди.

– Ще ти плащам – бързам да добавя.

– Ами... Ъ... Да, разбира се, че ще ми плащаш. Само че... – Тя клати глава. – Извинявай, но не мога.

Едва потискам разочарованието си.

– Хайде де, направи ми услуга. Ако прецакам нещата, общият ми успех ще се срине. Моля те. – Отправлям ѝ усмивка, която подчертава трапчинките ми и безотказно кара момичетата да се топят.

– Да не би това обикновено да действа? – пита любопитно тя.

– Кое?

– Тази хитра момчешка усмивка... Помага ли ти да си постигнеш твоето?

– Винаги – отвърщам без колебание.

– Почти винаги – поправя ме тя. – Виж, много се извинявам, но наистина нямам време. И без това се опитвам да жонглирам с училище и работа, а с приближаването на зимния концерт ще имам още по-малко време.

– Зимен концерт ли? – питам недоумяващо.

– Да, забравих. Ако не става въпрос за хокей, значи не попада в полезрението ти.

– Кой сега стана самонадеян? Ти дори не ме познаваш.

Следва секунда колебание, след това тя въздиша.

– Аз уча музика. Факултетът по изкуства организира два големи концерта всяка година – зимния и пролетния. Зимният осигурява стипендия за пет хиляди долара. Много е важен. Известни лица от индустрията идват от цялата страна, за да го гледат. И агенти, и продуценти, и търсачи на таланти... Така че, колкото и да ми се иска да ти помогна...

– Няма да го направя – мънкам аз. – В момента изглеждаш така, сякаш нямаш ни най-малко желание да *разговаряш* с мен.

Небрежното ѝ свиване на раменете сякаш казва: „Спипа ме“, и ме дразни адски много.

– Трябва да отида на репетиция. Съжалявам, че си се провалил, но ако това ще те успокои, останалите също не са изкарали контролното.

Присвивам очи.

– Не и ти.

– Нищо не мога да направя. Толбърт, изглежда, приема добре моите глупости. Това е дарба.

– Искам твоята дарба. Моля те, учителко, набий ми в главата как да реда такива глупости.

Още две секунди и ще падна на колене, за да продължа да я моля, но тя отстъпва към вратата.

– Нали знаеш, че има работна група? Мога да ти дам номера на...

– Вече съм записан в нея – мънкам аз.

– Ами тогава не мога да направя нищо повече за теб. Успех на поправителното контролно. *Сладурче.*

Тя изскача навън и ме оставя да гледам след нея. Бесен съм. Направо невероятно. Всяко момиче в този колеж би отрязало скапаната си ръка само и само да ми помогне. А тази? Избяга така, сякаш я накарах да убие котка, за да я принесем в жертва на сатаната.

Сега се озовавам в същото положение, както преди Хана, чието име не започва с М, да пробуди в мен надежда.

Прецакан съм яко.